

ÚT A VÉGTELENBE

Csaba testvér gondolatai Isten ajándékairól

A hit ajándék, örökség, tudatos döntés eredménye, vagy ki kell érdemelni? • Aki nincs megkeresztelve, nem Isten gyermeke? • Nem válik a pap cinkossá, ha olyanokat keresztel, esket, akik nyilvánvalóan csak megszokásból vagy a szép ceremónia kedvéért kérik a szentség kiszolgáltatását? • Miben különbözik a gyónás egy pszichológussal folytatott terápiától? • Ha Isten úgyis megbocsát, mi tartja vissza az embert a bűn elkövetésétől? • Van-e olyan bűn, amire nincs bocsánat? • Hogyan lehet elhinni azt, hogy a világmindenség Teremtője elrejtőzik egy kis kenyérben, borban? • Ha a pap méltatlan hivatásához, akkor is közvetíti Isten kegyelmét? • Az apostolok rendkívüli dolgokat vittek végbe a Szentlélek által, mintha manapság a Lélek ritkábban adna rendkívüli ajándékokat. Talán a mi „vevőkészülékünkkel” van baj? • Hogyan különböztethetjük meg a Szentlélek által gyógyítottak a különféle kurzuslókától és a prófétákat a jósoktól? • Sok templomi házasság felbomlik. Nem mindenhol működik a szentségi hatás? • „A család egy kis eklezsia.” Hogyan kell ezt érteni? • A házasság két különnemű ember, férfi és nő közt kötetik, vagy mégsem? • Az egyház elvárja a katolikus családoktól, hogy „gyerekgyárként” működjenek? • A család válságban van. Mi a kiút? • Miből lehet biztos egy férfi abban, hogy Isten papi szolgálatra hívta? • Mivel paphiány van, előfordulhat, hogy alkalmatlan is felszentelnek? • A szexualitás fontos életosztás. El lehet fojtani egy életen át úgy, hogy nem okoz torzulást? • Könnyű elfogadni, hogy az élet Isten ajándéka, de tekinthető-e ajándéknak a betegség, az öregedés, a halál? • Hogyan lehet felkészülni a halálra? • Lehetséges, hogy kommunikálnak a holtak az élőkkel? • Lehet, hogy a mennyországnál a pokol sokkal izgalmasabb?

Böjte Csaba válaszol Karikó Éva kérdéseire

Út a végtelenbe

Út a végtelenbe
Csaba testvér gondolatai
Isten ajándékairól
(Részlet)

Böjte Csaba válaszol Karikó Éva kérdéseire

(Részlet)

Helikon Kiadó
2010

Lektorálta Futó Károly

Szerkesztette és a verseket válogatta Karikó Éva

A bibliai idézetek a Szent István
Társulat által kiadott Szentírásból valók.

Copyright © Bőjte Csaba, 2010

© Karikó Éva, 2010

© Helikon Kiadó, 2010

Kiadja a Helikon Kiadó Kft., az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyv-
terjesztők Egyesülésének tagja.

E-mail: helikon@helikon.hu

Internet: www.helikon.hu

A kiadásért Szabadhegy Péter, a kiadó igazgatója felel
A borítót Márton Katalin fotójának
felhasználásával Arany Imre tervezte

ISBN 978-963-227-255-9

Bőjte Csaba atya gyermekvédelmi munkájáról és an-
nak támogatási lehetőségeiről, leveleiről, program-
jairól a www.magnificat.ro honlapon tájékozódhat.

Levél az Olvasónak

Ajánlom olvasóimnak gondolataimat, amelyeket eredetileg egy barátomnak szántam, aki sok pofont kapott, s azt gondolta, összedőlt a világ. Pánikba esett, menekülni akart. Ahogy ő fogalmazott, Nicaraguába. Megvilágosodni bárhol lehet!

A hegyekben, hol sok a fa, és jó a levegő. De semmiképpen sem eldugott tiroli villában, színes televízióval s szaunával.

Van itt egy elhagyott bánya Kismuncselen, Dévától húsznyolc kilométerre. Négyszáz bányász dolgozott ebben az ón- és rézérc bányában, fent a hegyek tetején. Két éve bezárták, s aki tehette, otthagya a náddal és kátránypapírral fődött barakkokat. Sok az összedőlt üres barakk, de vannak még vagy harmincan-negyvenen, akik ott laknak. Egyfelől a csodaszép természet, másfelől a feltépett föld, elvérzett családokkal, emberekkel. Ott megtalálhatod Nicaraguát.

Helyetted lemosnék magamról minden festéket, felöltöznék nagyon egyszerűen, és egy hálósákkal, négy vekni kenyérrel kimennék oda, ahol megállt az élet.

Az idióta kisgyermekkel elmennék málnát szedni, gombászni. Megtanulnék kosarat, seprút kötni Mariska nénitől, aki pont olyan fehér ember, mint mi, csak nincs senkije, és havi 160 ezer lej segélyből kellene megélnie. De ez lehetetlen: ő tudatosan készül az éhhalálra.

Elbeszélgetnék szomszédasszonyával, akinek a rák az orrát teljesen leette. Ő nem tesz semmit – szokja a halált.

Megismerkednék Annamáriával, akinek nincs se apja, se anyja. Testvére nevelte fel, 15 évesen szülte első gyermekét egy részeges bányásznak, akivel olyan viskóban lakott évekig, amelybe esténként beengedték az állatokat is. Most sok az üres lakás, és máshol laknak, de férje ugyanúgy veri őt is az ostorral, akár az állatokat. Elbeszélgethettek ar-

ról, hogy anyósa hogyan őrült meg, és futott meztelenül a földeken, míg meg nem halt. De azt is megbeszélheted vele, hogy valóban medve ette-e meg a négyéves kislányt az erdőben, vagy talán a kutyák? Ő még nincs húszéves, de két gyermekével már olyan sokat élt, mint más száz év alatt.

Szintén itt lakik egy vénséges nagymamával négy idióta gyermek, egy kimondhatatlanul koszos házban. Fogyatékosok, de sokat tudnak mesélni az élet titkairól. Hosszan nézték, ahogy a nagyapjuk a fájdalomba beleőrült és belehalt. Kezdetben csak egy seb volt a lábán, amely üszkösödni kezdett, s ahogy teltek a hetek, a férfinak fekete lett térdtől lefelé a lába, és nagyon büdös. Lábát lógatva feküdt, és üvöltött – akkor már nem nézett vissza senki a szeméből. Másnap belehalt abba a karcolásba, amelyet felétek egy kis seböző vízzel és ragtapasszal elintéznek.

De szóba állhatsz egy tizenhárom gyerekes anyával, aki most vesztette el legnagyobb fiát, az egyetlen, aki munkába állt és dolgozott. Férjénél van a bánya kulcsa, ott tartják a kredencben egy cukrosdobozban. Elkérheted, és lemehetsz az aknához.

Minden ott van, a csillék, bennük az érc, a munkavédelmi sisakok, minden, mintha csak most hagyták volna félbe a hajtást a bányászok. Csak a hozzáértő szemek látják, hogy itt meghalt minden.

Először mellbe fog vágni mindaz, amit láatsz, hallasz. Lehet, hogy sírni fogsz, és átkozni ezt a világot, amelyben jól fésült alakok háromszáz eurót adnak egy kutyaért, de egy nyomorult gyermek meg kell hogy éljen havi tíz eurónyi segítyből. Nem érted, hogy lehet az, hogy ezeket az embereket a társadalom kivitte a hegyekbe kommunizmust építeni, s most annyi pénzt sem ad, hogy napi fél kenyérre jusson, nem beszélve húsról, buszjegyről, villanyszámláról, orvosságról. Egy őrült eszme felsodorta őket a hegy tetejére, s mint az elhaló hullám, lerakta, otthagya őket.

Már nem fegyveres örök, hanem a mérhetetlen szegénység, a nyomor s ennek gyermeke, a fogyatékos meg az emberek közönye tartja fogva őket.

Nagyon furcsa ötleteid lesznek. Lefekvés előtt azon fogsz gondolkodni, hogy rablóbandává kellene átszervezni ezeket az embereket. Magad is csodálsz, hogyan önt el a gyűlölet, és lassan felfedezed magadban az anarchistát.

Hangosan kimondod, hogy nem érdemi meg az életet az a társadalom, melyben a kutya több húst eszik meg egyszerre, mint egy gyermek egész hónapban. Félelmetes erők szabadulhatnak fel benned, de ne siess, ne kapkodj, és ne dönts, próbálj meg nagyon nyitott lenni.

Másnap sétálj egy nagyot a természetben, nézd a fákat, a felhőket, a madarakat. Közben sírhatsz, káromkodhatsz, imádkozhatsz.

A fontos az, hogy dőljenek le falaid. Omolj össze. Engedd be életedbe mindazt, mi körülvesz. Ne te légy, aki belép hozzájuk. Ne csinálj semmit. Ne szervezd ezt a világot. Nicaraguában nem formálunk, hanem formálódunk, nem tanítunk, hanem tanulunk. Nem adunk, hanem kapunk. Neked előbb meg kell világosodnod, hogy magad is árasztani tudd a fényt. Alulról nem látod a perzsaszőnyeg mintáit. Emelkedj fel, a nagy egészt nézd. Vedd észre, hogy a sötétet nem lehet ütni, vágni, törni. A sötét egyszerűen a fény hiánya. Nem kell harcolni a sötétség ellen, nem lehet erővel összetörni és kilapátolni. Csodálkozz rá a napra, amely megjelenik, és körülötted minden formát, életet kap.

Mindez egyszerű, de át kell élned. Dél felé edd meg száraz kenyered. Lassan, komótosan harapj, ügyelj, hogy egyetlen morzsa se hulljon a földre. Tudd, hogy a napfénynek és a sárnak gyermekét, a kenyeret eszed. Csodálkozz el azon, hogyan tud ilyen finom lenni az üres kenyér. Keress egy forrást, de ne siess! Add meg a módját: ereszkedj térdre, érintsd szádat a forrás vizéhez, mintha csókolóznál, és csak aztán igyál. Érezd, hogy átjár a kristálytisztá hegyi forrás vize. Eggyé válsz a földdel, beléd hatol az élet. Nézd a forrást, nézd a sarat a forrás fenekén, lásd, fogd meg a kezedd. Hunyd be a szemed, és érezd a fényt, a meleget, mely kenyeret, vizet fakaszt. Menj tovább. Talán megérted, hogy te is ez vagy: marék por csupán.

Ha valahonnan fentről rád hull a végtelenül tiszta és szent fény, te is képes leszel néhány magot befogadni, és kenyeret adni, forrássá válni. Mindez végtelenül tiszta és egyszerű: láss, higgy, szeress!

Az idő nem fontos, ne sajnáld a napokat. Az ünnepi ebédhez a szakácsnő sok-sok mindent belevág egy nagy fazékba, ezért te is fogadj be mindent Nicaraguában. Hordozd saját magad és mások fájdalmát, a titkokat, melyek körülvesznek. Ne siess!

Az eszmélés lassan, de biztosan, végtelen csendben, derűsen történik...

Környezeted megzavarhatja, de meg nem szakíthatja mindezt. Lassan lehiggadsz, megnyugszol. Kitisztulnak gondolataid, vágyaid, hatalmas béke önt el. Megvilágosodsz. Minden nagyon egyszerűvé, áttetszővé válik. Felsejlik Isten végtelen nyugodt keze vonása a Világon. Mint felhővé szelídült tajték, onnan fentről mindent sokkal tisztábban fogsz látni. Források fakadnak fel benned. Érezni fogod magadban az erőt, amely most már nem magadért: értük, a Világért fakad.

Már nem harcolni akarsz, hanem teremteni. Nem gyűlölsz senkit és semmit, nem pusztítani akarsz, hanem segíteni, alkotni, életet adni, a beléd áramló fényt továbbengedni, -árasztani. Hiszed, hogy nemcsak része vagy a világnak, hanem partnere a mindenséget szeretetből szakadatlanul továbbteremtő Istennek.

Szelíden belesimulsz az Úr kezébe, a Jó Pásztor lábához kuporodsz.

Érzed, hiszed, ha szólít, erőd lesz vezetni a nyáját. Minden a helyére kerül, és már nem zavar semmi. Érzed a hegyeket mozgató erőket magadban, tudod, hogy emberek fognak születni, talpra állni, gyógyulni szavadra. De még ez sem fontos. Semmi sem fontos, csak az a kapcsolat, mely, mint a nap, lassan felkel, és beragyogja világodat.

Istennek társa vagy, megvilágosodtál, ott vagy Nicaraguában!

Csaba testvér

Bevezető

A mesében a vándorlegényt édesanyja jól feltarisznyálja és tanácsokkal látja el. A szeretetből gyúrt hamuban sült pogácsa egész útja során táplálja őt, sőt még másoknak is jut belőle. Ha betartja a szívébe írt törvényeket, akkor legyőz minden veszélyt, eljut az Üveghegyen túlra akár tűzvízen át.

A szerető, teremtő Mennyei Atya sem küldte az embert üres kézzel a földi életbe. Parancsolatainak iránytűjét és szentségeit tápláló, megerősítő úti eledelül adta hosszú vándorlásunkra. Cipeljük ezeket tarisznyánkban, de vajon élünk-e vele? Értjük-e, miért kaptuk ajándékba, és hogyan tudnak segíteni bennünket? Talán szüleink által ránk hagyott, lejárt szavatosságú, ma már fogyaszthatatlan, hasznavehetetlen, jámbor tanácsoknak tartjuk a Tízparancsolatot, és ünnepélyes, kegyes, de lényünk magvát nem érintő ceremóniának a szentségek felvételét? De az is lehet, hogy kopott, értéktelen, felesleges lomként elvetjük magunktól őket, hogy szabadabban mozoghassunk. Csomagunktól megszabadulva először talán megkönnyebbülünk, majd egy-egy keresztútnál megtorpanunk, merre tovább. Egy-egy magas, sziklás csúcsra kapaszkodva fogy az erőnk, és összeroskadunk. Egy-egy szakadék szélén megsédülünk, és nem tudjuk, hogyan maradjunk talpon. Útvesztőkbe, zsákutcákba tévedünk, és úgy látjuk, nincs remény. Emberekkel találkozunk, és megsebezük egymást. Előttünk a cél, amit magabiztosan, egyedül akartunk elérni, és sok-sok botlás, fájdalom és kudarc után elérhetetlennek látjuk. Hogyan tovább?

Éhezünk és szomjazunk az igaz, őszinte, reményt adó szavakra, amelyek választ adnak gyötrő kérdéseinkre, melyeket talán soha nem tudtunk, vagy nem mertünk feltenni arról, hogyan tudunk eligazodni a mai élet kihívásainak, örömeinek és nehézségeinek labirintusában. E kötetben a

szentségek kapcsán életünk nagy fordulópontjairól beszélgetünk, és Csaba testvér most sem tesz mást, mint az *Ab-lak a végtelenre* című könyvben: válaszaival fényt gyűjt nekünk, hogy tisztán látva életünk végén hazaérkezzünk oda, ahonnan elindultunk, Isten szerető karjaiba.

A végtelent bejárni végtelen kérdéssel sem lehet, ezért a beszélgetés folytatódik, a következő kötetben a parancsolatokról mint az igazi szabadságra vezető út iránytűjéről, valamint az Istennel való bensőséges párbeszédéről lesz szó.

Kívánom, hogy ez a könyv olyan útítárs legyen, amit akár derűben, akár borúban fel lehet lapozni, és ami segít könnyebb szívvel, felemelt fejjel tovább lépni, bárhol is vagyunk.

*És minden dolgok mélyén béke él
És minden tájak éjén csend lakik
S a végtelenség összhangot zenél
S örök valók csupán mély álmaink.*

*És minden bánat lassan béke lesz
És mindenik gyötrődés győzelem
S a kínok kínja, mely vérig sebez,
Segít túllátni a szűk életen.*

*Testvéreim: a boldogság örök
S e tájon mind elmúló, ami jó
S az élet, a szép, nagy processzió,*

*Mely indul örvény és sírok fölött,
Az égi táj felé tart csendesen
S egy stációja van: a végtelen.*

Juhász Gyula: Béke

Karikó Éva
Budaörs, 2010 márciusában

Szentségek – útravaló az örök hazába

Mit jelent ez a szó „szentségek”? Miért van szükségünk rájuk?

Isten szeret mindent, ami van, ha nem szeretné, meg sem teremtette volna, mondja az Ószövetség.

Az életútján vándorló ember erőfeszítéseit
Isten nem nézi ölbe tett kézzel,
törvényeivel utat mutat, vezet,
parancsai iránytű a kezünkben.

A szentségeivel közel jön hozzánk, otthont vesz szívünkben, táplál, erőt ad, hogy legszebb álmainkat elérjük, megvalósítsuk azt a célt, amely értelmet ad életünknek.

Isten kapcsolatba akar kerülni velünk, segíteni szeretne nekünk, a szentségekben lehajol hozzánk. Szeretné, ha a benne levő fény, kegyelem, erő a miénk lehetne. Ezért az Egyház azt tanítja, hogy a szentségek látható jelek, melyeket Jézus Krisztus alapított, s amelyek kegyelmet közvetítenek.

Rengeteg jel van a világunkban! Az édesanya mosolya, ölelő karja, simogatása, puszija, a közlekedési táblák, a tanító néni csengetése, egy csokor virág vagy egy jeggyűrű, amely megváltoztatja annak az életét, aki azt szerelemből viseli.

A szentségek olyan jelek, amelyeket Jézus Krisztus alapított: Az életutunk minden nagyobb „kanyaránál” ott áll a mi Urunk, Istenünk, hogy látható módon segítsen, hogy mellettünk legyen. Ott áll a keresztségben, amikor megszületünk, majd az elsőáldozásban, amikor iskolások lettünk. Ott áll a bűnbocsánat szentségével, amikor beszennyezett minket az önzés, hogy mindig meg tudjunk tisztulni, ha

összepszkolódtunk. A Szentlélek megvilágosító, megerősítő kegyelmét adja nekünk az ifjúkor küszöbén a bérmlás szentségével, amikor választút elé érünk és döntenünk kell, hogy mi legyen a hivatásunk. Mellettünk áll végleges elköteleződéseinknél: házasságkötéskor vagy ha a papi hivatást választjuk. Erősít minket a betegek szentségével súlyos testi, lelki bajok idején vagy életünk alkonyán, amikor az utolsó nagy „kanyart” veszi földi életünk. Az Oltárszentség egész életünkben táplálja lelkünket.

Hét ilyen jel van, amelyet Jézus Krisztus alapított. Ha alázattal bekapcsolódunk a szent liturgiába, mi is jelezhetjük, hogy hozzá szeretnénk tartozni, a segítségét kérjük.

Krisztus végtelen bölcsességével, erejével, jóságával segíteni akar a szentségek által minket. Az általunk kért és felvett jelek által megszenteli az életünket, világosságával beragyogja éjszakánkat, hogy bölcs, okos döntéseket tudjunk hozni, erőt ad gyenge elhatározásunkhoz, és talpra segít, újjá szül, ha elestünk. Így szól hozzánk: „Azt szeretném, hogy az én örömöm a ti örömötök legyen, és a ti örömötök teljes legyen.” Ha kérjük, akkor szentségei által megadja nekünk a kegyelmet, hogy mint szent manókkal célba vezessen minket, hogy mi, a marék porból gyúrt lények vele egy asztalhoz ülünk az örökkévalóságban.

Az Úr nemcsak a létezés örömét akarja megosztani velünk, hanem a teremtő alkotás, a felemelő szeretet, a gondoskodó jóság, a megvilágosító bölcsesség örömét is.

Hihetetlen távlatok nyílnak az előtt
az ember előtt, aki bizalommal megfogja
Ura, Istene kezét, és a földi szemünkkel
is látható szentségek által
elindul a kibontakozás felé.

A szentségek a hit jelei, nem úgy hatnak, mint a varázslat vagy az amulett, csak az élő hitünkkel tudjuk átkarolni őket, és beléjük kapaszkodva útra kelni.

A hit ajándék, vagy ki kell érdemelni?

A szentségeket nem lehet úgy tanulmányozni, mint a fizikai jelenségeket. A hit kegyelmi adomány, csodálatos ajándék, mellyel átölelhetjük a végtelent, az Istent. Mindenki megkapja, aki kéri – de kérni kell! –, épp ezért tudatos döntés, akarat cselekedet is.

Az őskeresztény korban csak a beavatás után tárták a hívó ember elé a szentségeket, mert méltó vételükhöz élő hit és Isten iránti elkötelezett szeretet kell. Nagyon fontos, hogy a hitben elmélyedjünk és megerősödjünk, hogy aztán térdre borulva kezdjük ezeket a szentségeket megérteni.

Szeminarista koromban volt egy nagyon szép élményem: Gyulafehérváron a székesegyház mellett volt a kollégiumunk, így minden este el kellett menni az ezeréves templom elé. Legalább egy pillanatra mindig megálltam a kapuja előtt. Egyszer már késő este volt, mikor odaértem, be volt zárva a kapu, ezért letérdeltem a küszöbre. Szemem a kilincs magasságában volt, és a kulcslyukon keresztül megpillantottam az örökmécs piros fényét, amely az Oltáriszentség jelenlétét jelzi a templomban.

Akkor döböntem rá,
hogy az isteni titkok meglátásához,
érezékeléséhez sokszor
térdre kell borulnunk.

Isten iránti szeretetre, tiszteletre és nyitottságra van szükség ahhoz, hogy a titkokat felfedjék előttünk, és ki tudják fejteni hatásukat életünkben.

*Ha a szentségek megértéséhez, felvételéhez, kiszolgáltatásához élő hit szükséges, akkor miért keresz-
telnek meg olyan gyermeket, akit nyilvánvalóan csak
megszokásból visznek el a templomba, vagy miért esket-*

nek meg olyan jegyespárt, aki csak a szép ceremónia kedvéért kéri a házasság szentségének kiszolgáltatását? Nem lesz így a pap cinkosuk a csalásban?

Mindannyian Isten képére, hasonlatosságára születünk. Az Atya Jézus Krisztusban mutatta meg igazi arcát, a keresztény embernek Ő a példakép. Ha Jézust nézzük, talán meglepődve látjuk, hogy nyugodtan, könnyedén bemegegy a csaló Zakeushoz, bárkivel szóba áll – sokan a szemére is vetik, hogy bűnösökkel ül le, együtt eszik velük. Nem fennhéjázó, hogy azt mondja: majd ha komolyan bebizonyítottad, hogy méltó vagy arra, hogy én hozzád, a századikhoz elmenjek, akkor el fogok menni, addig csak képezd magad!

Ennek szellemében a krisztusi nagylelkűséget tekintem mértékadónak. Ha az élő szentség, Jézus Krisztus nem volt rátarti, ha elfogadta karácsony éjszakáján az egyszerű, talán részeges pásztorok társaságát, majd a bűnös embereket is, akkor nem hiszem, hogy a szentséget patikamérlegen kellene mérnünk embertársainknak.

Bűnösök, gyengék, gyarlók, zarándokok,
talán pont a századikak vagyunk,
de Istenre számíthatunk,
mert utunk veszélyekkel jár, és mert
nagy szükségünk van az Ő segítségére.

Szeretem magam elé képzelni a jelenetet, mikor a zsidó származású Szent Pétert házába hívhatja a pogány százados. Milyen indulatok dúlhattak az akaratos apostol szívében, míg Krisztus nevében levetkőzi az évszázadok alatt belé nevelt törvényt, miszerint zsidó ember pogánnyal nem érintkezhet, mert tisztátalanná válik. Mindnyájunknak utat mutat Péter magatartása, aki útra kel, meglátogatja, elbeszélget vele, rákérdez szándékára, fontos neki, hogy megfogalmazza, mit szeretne, majd Jézus Krisztusról tanítja, és megkereszteli háza népével együtt.

Cezáreában élt egy Kornéliusz nevű férfi, az itáliai zászlóalj századosa. Vallásos és istenfélő volt egész háza népével együtt. Bőségesen osztotta az alamizsnát a népnek, és állandóan imádkozott az Istenhez. A nap kilencedik órájában látomása volt. Egész világosan látta, hogy az Úr anyyala belép hozzá, és megszólítja: „Kornéliusz!” Ránézett és ijedten kérdezte: „Mi az, Uram?” Az így válaszolt: „Imádságod és alamizsnád felszállt az Isten színe elé, s megemlékezett rólad. Ezért most küldj embereket Joppéba, és hívd el Simont, más néven Pétert. Egy bizonyos Simon tímárnál szállt meg, akinek a háza a tenger mellett van. Ő majd megmondja, mit kell tenned.” Mihelyt az anyygal, aki ezt közölte, eltűnt, hívatott két szolgát és egy neki alárendelt, istenfélő katonát. Ezeknek mindent elbeszélte, aztán elküldte őket Joppéba.

Másnap, amikor ezek már úton voltak, sőt közeledtek a városhoz, Péter hat óra tájban fölment a tetőre imádkozni. Közben megéhezett és enni kívánt. Míg az ételt készítették neki, elragadtatásba esett. Látta, hogy megnyílik az ég, és onnét valami lepedőféle ereszkedik alá négy csücskénél fogva a földre. Mindenféle négy lábú és csúszómászó állat meg égi madár volt benne. „Nos, Péter, öld le és edd meg!” – szólalt meg egy hang. „Szó se lehet róla, Uram – felelte Péter –, sosem ettem én semmi közönségest vagy tisztátalant.” Másodszor is megszólalt a hang: „Amit az Isten tisztává tett, azt te ne tartsd tisztátalannak.” Ez háromszor megisméltődött, aztán az egész hirtelen fölemelkedett az égbe.

Míg Péter a látomás értelmén töprengett, Kornéliusz emberei Simon háza után kérdezősködve megálltak a kapunál. Bekiáltottak s tudakozódtak, hogy itt van-e megszállva a Simon vagy másképpen Péter. Péternek, aki még mindig a látomáson töprengett, szólt a Lé-

lek: „Nézd, három ember keres. Fogd magad, menj le hozzájuk, és tétovázás nélkül kelj velük útra, mert én küldtem őket.” Péter lement, és megszólította az embereket: „Nos, én vagyok, akit kerestek. Mi járatban vagytok?” Erre azt felelték: „Kornéliusz százados, aki az egész zsidó nép tanúsága szerint derék, istenfélő férfi, egy szent angyaltól azt az utasítást kapta, hogy hívasson el házába, és hallgassa a tanításodat.” Erre bevezette és vendégül látta őket.

Másnap odaértek Cezáreába. Kornéliusz már várta őket, összehívta a rokonságát és barátait. Amikor Péter megérkezett, Kornéliusz eléje sietett, és a lábához borult, hogy hódoljon neki. De Péter fölemelte. „Állj fel – mondta –, hisz én is csak ember vagyok.” Amikor vele beszélgetve beljebb került, és meglátta az összesereglett embereket, így szólt: „Jól tudjátok, hogy mennyire tilos zsidó férfinak idegennel érintkeznie, vagy vele tartania. De nekem az Isten megmutatta, hogy egy embert sem szabad közönségesnek vagy tisztátalannak tartani. Ezért habozás nélkül idesiettem a meghívásra. De szeretném tudni, miért küldtetek értem?” Kornéliusz válaszolt: „Éppen ebben az órában lesz négy napja, hogy kilenc órakereszt imádkoztam házámban, és egy férfi jelent meg előttem ragyogó ruhában. Ezt mondta: imádságodat meghallgatta az Isten, és alamizsnáid eszébe jutottak. Küldj el tehát Joppéba, és hívd el Simont, más néven Pétert! A tímár Simon házában szállt meg, a tenger partján. Rögtön érted küldtem, s te voltál szíves eljönni. Most tehát mindnyájan itt állunk az Isten színe előtt, hogy meghallgassuk, amire neked az Isten megbízást adott.”

Péter így kezdte beszédét: „Valóban el kell ismerem, hogy az Isten nem tesz különbséget, mindenki kedves előtte, aki féli és cselekszi az igazságosságot, bármely nép fia. A tanítást ugyan Izrael fiainak adta, amikor békét hirdetett Jézus Krisztus által. Ő mindenki ura. Ti tudjátok, mik történtek a Jánostól hirdetett

kereszttség után Galileától kezdve egész Júdeaában. Miképp kente fel az Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és hatalommal. S ő, ahol csak járt, jót tett, meggyógyította az összes ördögtől megszállottat, mert vele volt az Isten. Mi tanúi vagyunk mindannak, amit Júdea egész területén és Jeruzsálemben tett. Aztán megölték, keresztre feszítették, de harmadnap feltámasztotta az Isten, és látható alakban megmutatta. Igaz, nem az egész népnek, hanem csak az Istentől előre kijelölt tanúknak, vagyis nekünk, akik ettünk és ittunk vele halálából való feltámadása után. Megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tanúsítsuk, hogy ő az, akit az Isten az élők és holtak bírójául rendelt. A próféták mind tanúságot tesznek arról, hogy aki hisz benne, elnyeri nevében bűnei bocsánatát.”

Péter még be sem fejezte a beszédet, s a Szentlélek már leszállt mindenkire, aki hallgatta a tanítást. A zsidókból lett keresztények, akik Péterrel érkeztek, ámulatba estek, hogy a Szentlélek ajándéka a pogányokra is kiárad. Mert hallották, hogy megkapták a nyelvek adományát, és magasztalják az Istent. Péter megszólalt: „Meg lehetne tagadni a keresztvizet azoktól, akik a Szentlelket éppen úgy megkapták, mint mi?” Ezzel elrendelte, hogy Jézus Krisztus nevében kereszteljék meg őket. [ApCsel10,1-48]

Persze ha valakiben látom, hogy csak csúfot akar úzni a szent dolgokból, akkor elzárkózom, nem leszek a cinkosa. Nem szabad gyöngyeinket a disznók elé szórni, tanítja a mi Urunk Istenünk, de ha valaki bekopogtat a templomba, még akkor is, ha úgy érzem, hogy nem a kívánatos, mély keresztény gondolatok mozgatják, vagy alapvető ismeretei hiányoznak, nagy szeretettel fogadom, és mindent megteszek, hogy felkészítsem.

A szentségek kiszolgáltatásának van egy meghatározott sorrendje a születéstől a halálig, mi ebben a sorrendben beszélgetünk róluk. Felnőtt megtérők esetében ez másként történik.

A keresztény beavatás szentségei a *kereszttség*, a *bérmálás* és az *Eucharisztia*. A kereszttség a hit megszületését, a bérmálás a növekedést, az Oltáriszentség, az örök élet kenyerének vétele pedig a táplálást, a megerősítést szolgálja. A felnőtt megtérők általában egyszerre részesülnek a három szentségben.

Hitéletünket törékeny
cserépedényben hordozzuk.

A gyógyítás két szentségének, a bűnbánatnak és a betegek kenetének az ajándéka, hogy a bűnök által megsebzett lelkünk meggyógyuljon, és a betegség által megtört testünk – ha ez szolgálja üdvösségünket – újra egészséges legyen, vagy pedig erőt kapjon a szenvedés elviseléséhez, a mennyei hazába való hazatéréshez.

Az örök haza felé tartó zarándokúton nem egyedül járunk, másokért is felelősséggel tartozunk: a házastársakat Isten papi méltósággal ruházza fel, mikor kiszolgáltatják egymásnak a házasság szentségét, hogy megszenteljék egymás életét. Azok, akik az egyházi rendet kapják, diakónusok, papok vagy püspökök lesznek, arra kapnak felhatalmazást, hogy sajátos papi hivatásukban megszentelődve, Krisztus nevében az egyházat Isten igéjével, szép gondolatokkal, szentbeszédekkel és a szentségek kiszolgáltatásának kegyelmével szolgálják.

